

Ανιχνεύω τις νύχτες τα αιώνια πάθη
ένας δῆθεν νεκρός από χῶμα κ'αερα
πολεμῶ μονάχος τα ανθρώπινα λάθη
που ορφανό με κρατούν απ'το μέγα πατέρα

μεσ' την κόλαση ἔχω ἓνα σπίτι με θεά
περισεύει η θλίψη και βεράντες μου κάνει
της Πανδώρας παιδιά μου κρατάνε παρέα
στη Ανιχνεύω τις νύχτες τα αιώνια πάθη
ένας δῆθεν νεκρός από χῶμα κ'αερα
πολεμῶ μονάχος τα ανθρώπινα λάθη
που ορφανό με κρατούν απ'το μέγα πατέρα

μεσ' την κόλαση ἔχω ἓνα σπίτι με θεά
περισεύει η θλίψη και βεράντες μου κάνει
της Πανδώρας παιδιά μου κρατάνε παρέα
στη γιορτή που ετοιμάζει η ψυχή πριν πεθάνει

ἓνα πιάνο θυμάται μια πένθιμη πράξη
στον καθρέφτη νεκρό το εἶδωλο μου σαπίζει
ένας κύβος του Ρουμπικ ψάχνει να βρει μια τάξη
κ' ἓνα ἄρωμα μοβ ξέχασε πως μυρίζει

δύο χρυσάνθεμα μαύρα, της απόγνωσης φύτρα
ὅτι ἔχει απομείνει ἀπὸ σένανε μόνο
τώρα 'συ ξαποσταίνεις μεσ'του χάους τη μήτρα
κ'γὼ σ'ένα καμίνι την ψυχή μου να λιώνω.

~~~ [σχολιασμός και γνώμες για την ποίηση του κώστα γεωργίου](#) ~~~